

mylným. Skutková podstata přestupku podle článku III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. není tak úzkou, jak stížnost předpokládá. Zahnuje veškeré případy, kde redaktoru periodického tiskopisu nemůže sice býti dle obecných zásad zákona trestního přičítán zločin nebo přečin, spáchaný obsahem tiskopisu, kde však se dopustil redaktor opomenutí oné péče, při jejímž povinném užití nebyl by tiskopis s trestným obsahem býval vytištěn. Spadají sem tedy nejen případy, na jaké pomyslí zmateční stížnost, nýbrž i případy, v kterých redaktor zaviněně nepostaral se učiniti účelné a dostatečné opatření, by článek, jehož trestný obsah seznal, nebyl do časopisu pojat. V případě, o který jde, obžalovaný ovšem tvrdil, že článek pojat byl do časopisu proti jeho vůli, ba přes jeho odpor, a vedl o tom za svědkyni Miloslavu Š-ovou, která vskutku při hlavním přelíčení potvrdila, že obžalovaný protestoval proti uveřejnění a měl vůbec mnoho rozhovorů s Václavem V-ou, když ten chtěl uveřejniti něco žalovatelného, že byl před vyjitím čísla poslán na cesty, což vypadalo tak, jako by se bylo stalo úmyslně, a že, než odejel, neřekl mu chet ani ano ani ne a že tedy obžalovaný nevěděl, jak to bude. Než posouditi, zda výsledky průvodního řízení stačí k průkazu, že obžalovaný, jenž byl v době uveřejnění článku zodpovědným redaktorem »Lady«, vyčerpал veškeré proň dané možnosti ve směru naznačeném, či opomenul tak učiniti, bylo zůstaveno porotcům. Porotci projevili svou odpověď na otázku eventuální (IX.), přizpůsobenou skutkové podstatě zmíněného deliktu, že neshledali obranu obžalovaného za prokázanou. Proti tomu nelze s úspěchem prováděti žádný ze zákonných důvodů zmatečnosti.

Čís. 1968.

V posledním odstavci §u 68 tr. ř. jsou případy vyloučení soudcova uvedeny příkladmo; spadá sem i případ, kde hlavní přelíčení provedl a rozsudek vynesl soudce spolupůsobivší již v téže věci při rozhodování podle §u 475 čís. 2 tr. ř.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, Zm I 169/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mostě ze dne 15. ledna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 písm. c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Cejchovní úřad v L. oznámil u okresního soudu tamtéž úředně na obžalovaného, že dle výsledku revise užíval ve své řeznické živnosti vah porušených přilepením 2 dkg vážícího lístku sádla pod misku pro zboží. K návrhu zmocněnce státního zastupitelství nařídil okresní soud v L.

proti obžalovanému hlavní přelíčení a uznal ho pak rozsudkem vinným přestupkem podvodu podle §u 461 tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 27. září 1924 v L. Istivým předstíráním, že jeho váha správně váží, uváděl své odběratelstvo v omyl, jímž kupující na svém majetku škodu 200 Kč nepřevyšující trpěti měli a také utrpěli. Dle odůvodnění rozsudku nabyt soudce přesvědčení, že obžalovaný shora naznačeným podvodným způsobem připravoval své odběratele ke škodě na váze o 2 dkg a, aby toho odběratelé nepozorovali, zakryl to tím, že na protější míse měl stále uloženo závaží. Trest obžalovanému uložený byl na rok podmíněně odložen. Z výroku tohoto se zmocněnec státního zástupce odvolal a při odvolacím roku vynesl krajský jako odvolací soud v Mostě k návrhu státního zástupce rozsudek, jímž byl rozsudek prvě stolice zrušen z důvodu §u 475 čís. 2 tr. ř. a nařízeno zavedení zákonného řízení, poněvadž v činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, sluší spatřovati skutkovou podstatu zločinu podvodu podle §§ů 197, 199 písm. c) tr. zák., takže okresní soud nebyl k rozsouzení příslušným. Státní zástupce podal pak na obžalovaného u krajského soudu v Mostě pro týž čin řádnou obžalobu pro zločin podvodu podle §§ů 197, 199 písm. c) tr. zák. a po provedeném hlavním přelíčení byl obžalovaný uznán vinným podle obžaloby rozsudkem ze dne 15. ledna 1925, jenž vynesl byl samosoudcem ve smyslu §u 6 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. a zákona ze dne 12. prosince 1923, čís. 259 sb. z. a n. Uplatňujíc, že samosoudce, jenž vynesl rozsudek, účastnil se jakožto člen přestupkového odvolacího senátu již rozhodování o návrhu státního zástupce na zrušení rozsudku soudu okresního ve smyslu §u 475 čís. 2 tr. ř. a že se to obžalovaný dověděl teprve po hlavním přelíčení, vytýká zmatečnou stížnost obžalovaného rozsudku zmatečnost podle čís. 1 §u 281 tr. ř. Tvrzené skutkové předpoklady uplatňovatelnosti tohoto důvodu zmatečnosti došly osvědčení úřední zprávou samosoudcovou.

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávněnosti. V §§ech 67, 68 tr. ř., k nimž se poukazuje v §u 281 čís. 1 tr. ř. při ustanovení, že je důvodem zmatečnosti rozsudku, účastnil-li se rozhodování soudce vyloučený, není sice výslovně uveden případ, o který tu jde; z toho vyvozuje náhled, dle něhož důvody vylučovací jsou v zákoně uvedeny výčetmo (tak rozhodnutí víd. sb. č. 933, Löffler v pozn. k rozh. uved. pod č. 407 Oe. R.), že účast soudcova na předcházejším rozhodování ve smyslu §u 475 čís. 2 tr. ř. může straně zavdati podnět leda k odmítnutí ve smyslu §u 72 tr. ř. Než veškerá ustanovení VII. hlavy trestního řádu ovládána jsou snahou zabezpečiti obžalovaného před možnými vlivy soudcovy podjatosti a to nejen osobní a zájmové, nýbrž i věcné, záležející v tom, že soudce obírav se již ve své činnosti soudcovské případem, utvořil si o něm a tedy i o otázce viny mínění, nebo dokonce může se pokládati za vázána rozhodnutím, k němuž došlo za jeho spolupůsobení. Hledíc k této intenci zákona sluší za to míti, že ani povahou důvodů vylučovacích, ani textací zákona není vyloučen náhled, dle něhož v posledním odstavci §u 68 tr. ř. uvedené případy vyloučení soudcova znamenají jen obzvláště význačné příklady použití vytčené zásady, aniž chce zákon zabrániti tomu, aby jim nebyl na roveň kladen i případ jiný, charakteri-

sovaný okolnostmi stejné závažnosti. Za případ takový dlužno pak uznati ve shodě s praxí bývalého Nejvyššího jako zrušovacího soudu (rozh. čís. víd. sb. 408 a 2865, pak rozhodnutí z 28. prosince 1912, Kr II 341/12, publik. v Oe. R. pod čís. 407) i případ, kde hlavní přeličení provedl a rozsudek vynesl soudce spolupůsobivší již v téže věci při rozhodování podle Šu 475 čís. 2 tr. ř. Je tedy rozsudek podle Šu 281 čís. 1 tr. ř. zmatečným. Za podmínek Šu 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 bylo proto uznati již při poradě neveřejné, jak shora uvedeno, aniž třeba obírat se dalšími vývody zmateční stížnosti.

Čís. 1969.

Jde-li o majetkové delikty, spáchané na úkor obcí, nepodléhá smír pachatelův (§§y 187, 188 tr. zák.) s poškozenou obcí schválení okresní správní komise.

Poskytnutí jistoty, že pachatel narovnání dodrží, zákon nežadá.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, Zm I 208/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 24. ledna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 181 a 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti dle Šu 281 čís. 9 a), b) a 10 tr. ř., provádí však ve skutečnosti pouze důvod zmatečnosti dle Šu 281 čís. 9 b) tr. ř. V tomto směru nelze jí upřít oprávnění. Obžalovaný, jenž byl napadeným rozsudkem uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ů 181, 184 tr. zák. (správně dle §§ů 181, 182 druhá věta tr. zák.), spáchaným tím, že během roku 1923 jako starosta obce 8955 Kč 97 h, jemu z příčiny jeho veřejného úřadu svěřených, za sebou zadržel a sobě přivlastnil, hájil se tím, že uzavřel s poškozenou obcí dříve, než vrchnost zvěděla o jeho provinění, smír, dle něhož se zavázal, že celou škodu, obci způsobenou, v určité době nahradí a že toto narovnání dodrží. Nalézací soud vzal za prokázáno, že obžalovaný uzavřel dne 24. října 1924 s obecním zastupitelstvem obce smír, kterým se zavázal, že zaplatí obci svůj dluh 12.192 Kč, ve kterémž je zřejmě obsažena též svrchu naznačená částka 8955 Kč 97 h, v měsíčních splátkách po 400 Kč a že první splátku složí dne 3. listopadu 1924, a zjistil, že bylo dne 1. listopadu 1924 okresní správní komisi v S. u státního zastupitelství v Praze na obžalovaného podáno trestní oznámení a že teprve tím dozvěděla se vrchnost po rozumu Šu 187 tr. zák. o provinění obžalovaného. Přes to vyloučil nalézací soud beztrestnost obžalovaného pro účinnou lítost, odůvodniv to tím: 1. že o činu obžalovaného dověděla se již dne 29. září 1924 okresní správní komise v S., tedy úřad nadřízený, a že jedině tento úřad mohl o tom rozhodnouti, zda se má na obžalovaného učiniti trestní oznámení u státního zastupitelství, a nikoliv obecní zastupitelstvo poškozené obce,